

Австралійський в'язень вирізав гасло «Ісламської Держави» на лобі в сусіда по камері

Інцидент трапився у в'язниці загального режиму Кемпсі на північ від Сіднея. 18-річний Бурхан Раїші напав на свого сусіда по камері, за допомогою бритвенного леза вирізав йому на лобі напис «e4e» (eye for an eye, «око за око»), після чого накинув йому на обличчя ганчірку та став поливати окропом. Жертва була терміново госпіталізована з порізами та опіками. Раїші пред'явлено звинувачення в нанесенні тяжких тілесних ушкоджень, він переведений до в'язниці особливого режиму.

Стільки відсотків світового ринку офшорних послуг контролюють топ-10 «податкових гаваней». Скандал із «панамськими документами» викриває лише частину глобального приховування бізнесу. На першому місці в топ-10 опинилася Швейцарія.

У Росії провідник поїзда скинув свого колегу на рейки

Інцидент стався в поїзді «Санкт-Петербург — Новосибірськ» у ніч з 8 на 9 квітня. 52-річний Юрій посварився зі своїм 24-річним колегою і викинув його на повному ходу поїзда. Незважаючи на те, що молоду людину знайшли на коліях і доставили в реанімацію, врятувати чоловіка медикам не вдалося.

Донька повстанців повернулася на рідну землю

На кладовищі села Зимне Володимир-Волинського району відбулося поховання жителя Києва та нашої землячки Ярослави Каліновської — доньки повстанців УПА — Надії Панасюк і надрайонного провідника Локачинського району Миколи Самчука, котрі 30 вересня 1949 року, щоб не потрапити до рук «енкаведистів», застрелилися в підземному бункері в Хорові. Поховати її на батьківщині матері, Ярослава заповіла родичам, після того, як довідалась про трагічну долю своїх батьків, котрі загинули зовсім молодими, захищаючи волю та свободу рідного краю. Про це розповів місцевий краєзнавець Ярослав Царук, котрий колись і відшукав Ярославу. Але про все по порядку...

Якось понад півтора десятка років тому дослідник історії Ярослав Царук, знайомлячись в обласному архіві з документами комітету державної безпеки та шукаючи різні факти, що пов'язані із минулим, зокрема з діяльністю УПА на Волині, натрапив на запис від 30 вересня 1949 року, в якому сповідалося, що в бункері села Хорів Локачинського району застрелилися двоє повстанців — Надія Панасюк, жителька Зимного, і Микола Самчук — мешканець села Садів тодішнього Торчинського району. Ця звістка зацікавила дослідника, і він поїхав у Зимне, аби розпитати про ці події в місцевих старожилах, адже саме в цьому селі народилася та жила до війни Надія Сидорівна. Обпитав багатьох, але про неї ніхто нічого не чув, бо такого прізвища не знали. Лише найстаріші зимнівці — Анісія Денисюк та Ольга Подзізей — пригадали, що від них пішла в повстанці дівчина Надія, але на прізвище Хвещук, і є її далекі родичі. Можливо, вони щось більше розкажуть?

Того дня Ярослав Васильович зустрівся з ними, але ті знали небагато. У сім'ї Хвещуків було чотири сини — Івана та Федора розстріляли 22 червня 1941-го у Володимир-Волинській тюрмі. Їх поховали на кладовищі в Зимному, а на могилі поставили хрест із відповідним написом. Але, вочевидь, «советам» той напис не сподобався, чи вони, можливо, і мертвих боялися, бо в 1944

році могилу замінували та підірвали. Двоє їхніх братів — Андрій і Тиміш — воювали в УПА, але їх усі вважають зниклими безвісти, і нічого про них невідомо. Про їхню єдину сестру знали, що Надя також пішла в УПА. І родичі дали краєзнавцеві чотири світлини, на яких молода красуня з такими ж юними, як і сама, хлопцями та дівчатами.

Як виявилось пізніше, вона виїхала заміж за Миколу Самчука, їх обвінчав український священник, але, щоб унеможливити рідних від біди, вона обрала прізвище Панасюк.

«МОЯ ЗОЗУЛЕНЬКО, НАЩО ТИ ВКОРОТИЛА ЖИТТЯ...»

У ті часи, ще маючи міцне здоров'я, Ярослав Царук щороку їздив у Новий Загорів — у цьому селі 9 вересня вшановують пам'ять 29-ти героїв-повстанців, які загинули в нерівному бою з німецькими окупантами. А 15 літ назад взяв туди ці чотири світлини, можливо, хтось та впізнає, хто на них зображений?

Від Хорово до Нового Загорова всього п'ять кілометрів, тому він спершу вирішив розпитати про Надію в Хорові, а вже пізніше планував поїхати на вшанування. Навмання пішов до першої хати, яка трапила-

ся на його шляху. Але звідтіля його направили до чоловіка, який після війни служив у міліції: він мав би знати, де стояв схрон, у якому загинули повстанці. Та в його хаті нікого не застав, натомість, поблизу дороги побачив старших чоловіків, які стояли біля сільського магазину. «Чи знає хтось міліціонера, який після війни працював у цій селі?» — запитав їх. «Є такий, — зголосився один із них і підтвердив, що такий випадок трапився в схроні Доскоків, але вони вже давно померли. — Та є їхня донька». І показав на її хату.

Уже старша жінка також підтвердила про схрон, а їй тоді було 11 літ і вона добре пам'ятає той льох під будинком її батьків, у якому загинули повстанці. Після їхньої смерті, її рідних засудили на десять років, а її «приписали» в колгосп, щоб корів доїла. Трагічні події та непосильна праця наклали відбиток на її долю, а на юнку, як тавро, повісили «бандерівка».

«Донька Доскоків направила мене до односельчанина Петрука, який жив по-сусідству від її батьків, — згадує Царук. — Пішов туди. Причинив хвіртку, а там велике подвір'я в спорішу, ніде й клаптика голої землі. На ній сивий старезний дідусь стоїть, спершись на ціпок, поряд мо-

лодиці стіл накривають, а біля них порядкують двоє кремезних хлопаків — хоч картину малюй. Розказав їм хто і чого завів.

«Я їх бачив, як вас перед собою, бо Надя та Микола жили в моєму схроні, а після змінили його на Доскоків», — розповів старенький, а коли показав йому знімки, схопив їх, цілує: «Вона це, моя зозуленька! Нащо ж ти та вкоротила життя?...». Тоді плакали всі.

Із Хорово добрався до Нового Загорова, де відбувалася панахида за загиблими. Там від бабусі Христі почув, що в село приїжджала жінка з Києва і шукала місце, де загинула її мама. І свій номер телефону залишила. Невже це Надія донька? — вірив і не вірив, але, зівставивши події, підтвердив свою здогадку. І вирішив поділитися нею з Любою Храновською, котра також приїхала сюди і є родичкою Хвещуків. Кличу її до себе та питаю: «У тебе є валідол, бо він тобі знадобиться?» І розповів, що знайшлася її двоюрідна сестра, про яку ніхто не знав...»

ЯРОСЛАВ ЗНАЙШОВ ДОНЬКУ ПОВСТАНЦІВ ЯРОСЛАВУ

Незадовго Ярослав Царук телефонував у Київ: «Хочу почути Ярославу Каліновську, яка колись у Хорові шукала місце загибелі своєї матері. Я знайшов ту могилу». Але незнайома жінка відповіла, що її мама — Полянчук з Рикович Іванівського району. «Ні, ні, не Полянчук, і не з Рикович, а ваша мама Надія Хвещук з села Зимне». І розповів їй, як усе трапилося.

У Риковичах, у хаті Полянчуків, і справді знаходився підземний схрон, у якому довгий час жили молоде подружжя — Надія та Микола. Але жінка ось-ось мала народжувати, і коли на світ з'явилася дівчинка, яку пізніше назвали Ярославою, її віддали господині цього будинку — задля безпеки, а повстанців перевели в інший схрон, до Доскоків. Правдою є й те, що спершу Ярославу хотіли віддати одній з незаміжніх доньок Полянчуків, але, щоби уберегти їх від лихої слави, а дитя від «байстряцької» долі, вирішили, що «породілєю» буде хоч і старша жінка, зате заміжня — їхня мати. Та недовго маля виховувалась у цій

родині. Трапилося так, що один із колишніх військовополонених із Володимир-Волинського концтабору жив у Полянчуків і закохався в їхню доньку, а пізніше одружився з нею. Його дружина, не підозрюючи злого, розповіла своєму чоловіку про дівчинку — чия вона і хто її батьки. А той привів на їхнє обійстя «енкаведистів»...

Якраз тоді в їхньому схроні переховувалося двоє повстанців. Ніхто з них не очікував такої зради. Зав'язався нерівний бій, одного з них застрелили, а іншого тяжко поранили. Під час допиту і немілосердних тортурів, він не витримав і розповів про бункер у Хорові. Відтак, 30 вересня 1949 року там і сталася трагедія: щоб не потрапити до рук ворога, Надя та Микола вибрали смерть.

А як же їхнє дитятко? Від Полянчуків маленьку Ярославу забрали в Ківерцівській дитячий будинок, а всю їхню родину вивезли в Сибір. У тім сиротинці дівчинку полюбила вихователька Каліновська, яка її й удочерила. Так дитя бандерівців знайшло собі нову маму. Невідомо, з яких причин, але жінка переїхала з донькою в Київ. Про Ярославу відомо ще таке: вона працювала в київській газеті «Шлях перемоги», дітей у неї не було. Її названа мама Каліновська дожила до 102-х років, померла в 2014-у та похована у Києві.

Тоді, розмовляючи з Ярославою, Царук просив її прийти в рідні краї, бо її родичі з нетерпінням чекали на неї. І коли киянка ступила на рідну землю, окрім нього, її зустрічали рідні із Зимного, Нововолинська, Заріччя — усіх до двох десятків. То була радісна подія, про неї довго згадували та тишилися, що доля звела їх разом через півстоліття.

У січні цього року обірвалася земна дорога Ярослави Каліновської — вона прожила 67 років, а перед смертю все просила поховати її разом з рідними в Зимному. Прах із її останками помістили у могилу, де покояться мамині брати. Таке бажання виявила жінка, смерть якої обрізала ще одну гілку на родинному дереві Хвещуків.

Тетяна АДАМОВИЧ

Нацполіція ініціює обстеження доріг в Україні

Дороги України все частіше викликають справедливе обурення автовласників, адже наслідками подорожей вулично-дорожньою мережею нерідко стає ремонт авто. Лише в цьому році громадяни вже провели 21 акцію протесту шляхом обмеження руху на окремих ділянках автомобільних доріг з вимогами термінового вжити заходів щодо поліпшення їхнього стану.

Наразі понад 21 тисяча кілометрів доріг державного значення вражено ямковістю, що складає 46% їхньої загальної протяжності. Найгірша ситуація склалася у Волинській, де ямковістю вражено 55% доріг державного значення, Дніпропетровській — 66%, Запорізькій — 51%, Миколаївській — 67%, Одеській — 56%, Харківській — 89%, Хмельницькій — 65%, Чернігівській — 58% областях.

Така ситуація призводить до того, що незадовільні дорожні умови є супутніми чи безпосередніми причинами виникнення аварійних ситуацій та скоєння дорожньо-транспортних пригод.

З початку року на автомобільних дорогах держави вже зареєстровано 71 дорожньо-транспортну пригоду за умов незадовільного стану доріг; з них 50 ДТП — на дорогах державного значення.

З метою визначення необхід-

них обсягів ремонтних робіт і заходів щодо ліквідації недоліків у вулично-дорожній мережі країни, Національною поліцією розпочато весняний комісійний огляд доріг загального користування, вулиц населених пунктів та залізничних переїздів.

Для об'єктивного та неупередженого прийняття рішень до складу комісії, які оцінюватимуть стан доріг, крім правоохоронців, увійдуть представники дорожніх служб, «Укрзалізниця», громадських організацій та засобів масової інформації.

Під час огляду буде перевірений стан покриття проїзної частини, узбіч, придорожніх територій, тротуарів, автопавільйонів, дорожніх знаків, огорожень, зовнішнього освітлення, а також облаштування залізничних переїздів.

Окрему увагу приділять облаштуванню аварійно-небезпечних ділянок та місць концентрації ДТП, відповідності встановлених знаків схемам організації дорожнього руху. За результатами перевірок підрозділи Національної поліції вживатимуть відповідні заходи реагування та проінформують про виявлені недоліки обласні державні адміністрації, міських голів обласних центрів та обласні служби доріг.

Держава своїм безсистемним реформуванням галузі теплоенергетики доводить підприємства теплокомуненерго до плачевного стану

Про це говорили депутати Луцької міської ради під час чергової сесії. Те, що відбувається в галузі теплопостачання, не влаштує ні населення, ні місцеву владу. Тому Луцька міська рада, як вихід із ситуації, підготувала Звернення до Державної фіскальної служби щодо прийняття необхідних заходів, спрямованих на забезпечення сталого функціонування суб'єктів господарювання у сфері теплопостачання.

«Безсистемне реформування галузі теплоенергетики, що відбувається впродовж останніх років, призвело до погіршення фінансово-економічного та технічного стану комунальних теплоенергетичних підприємств, завдяки чому Державне комунальне підприємство

«Луцьктепло» опинилося на межі виживання, — читаємо в документі. — За даними бухгалтерського обліку цього підприємства, за 9 місяців 2015 року збиток ДКП «Луцьктепло» складає 32 мільйони гривень.

Одними з основних чинників, які зумовили таку ситуацію, є несвоєчасність погашення заборгованості з різниці в тарифах на теплову енергію та відсутність відшкодування збитків внаслідок встановлення тарифів для споживачів на рівні, нижчому від собівартості їхнього виробництва.

За останні роки проблема несвоєчасної виплати різниці в тарифах так і не була вирішена, що позбавляє суб'єктів господарювання, які здійснюють виробництво, транспортування та постачання теплової енергії, будь-якої можливості своєчасно розраховуватися за енергоносії.

Саме тому невідшкодовані втрати від встановлених тарифів для бюджетних та інших категорій споживачів ДКП «Луцьктепло» на рівні нижче собівартості за період з 2008 по 2012 рік склали 6 934,2 тисячі гривень, та лише за 10 місяців минулого року — 7 504,3 тисячі гривень. У силу цього, підприємство не змогло своєчасно здійснити розрахунки за природний газ, а тому, відповідно

до рішень судових інстанцій, йому нараховані штрафні санкції в сумі 9 255 тисяч гривень. Стягнення вказаних штрафних санкцій призведе до фактичного банкрутства підприємства, опалювального сезону в місті Луцьку.

Крім того, значним тягарем для державного підприємства є нарахування штрафів та пені за несвоєчасну сплату податкових платежів.

Просимо вас розглянути можливість щодо списання штрафів та пені по ДКП «Луцьктепло» та не здійснювати нарахування їх у майбутньому. Держава зобов'язана здійснювати послідовні заходи з метою забезпечення сталого розвитку комунальних підприємств, оскільки їхні об'єкти призначені для вирішення соціальних питань місцевого значення, задоволення житлово-комунальних, соціально-культурних, побутових та інших потреб населення відповідної території.

Враховуючи вищевикладене, з метою забезпечення фінансово-економічного стану ДКП «Луцьктепло» та сталого проходження опалювального сезону, просимо Вас забезпечити швидкий розгляд та прийняття позитивного рішення по нашому Зверненню».